

துவக் குகிறார். துவக் கத்திலயே உண்மையின் குரூர முகம் அச்சுற்ற மறுத்து அவரை வளையிறு கிறதது; அல்லது அவரே வளையிறுகிறார். மாண்ட ஜீ வித்த தின் இந்த எழுபுத்து மின்று வயது வரை அவருக்கு ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளையும், சமீக வாழ்வில் ஒரு படபைப் பாளியால் சகித்துக்கொள்ள முடியாத அருவரூப்பு மிக்க சமரசங்களையும் உதறித் தள்ளுபவராகவும், எதிர்கால லெளகீக வசதிகளைப் பற்றி எந்தக் கவலையுமின்றி ஆரம்பத்தில் தன் உடல் மீ தநேய அதே உற்சாகத்துடன் கடற் காற்றின் குளமுயுடனும், சூதந் திரத்துடனும் நம்மோடு அலநைத்து திரியும் எளிய படபைப் பாளியாகவும் தான் பிரபஞ்சனை ஓவ்வொருவருமே உணரமுடியும்.

நான் எழுத்தத்துவங்கிய ஆரம்பத்திலயே என மூன்மாதிரியின தோழமையோடு குடியிறையவர் அவர்தான். என 'சத்ரு' கதையை உலகின் தனித்துவமிக் கபுத்து கதகைளில் ஒன்று என எழுதி ஒரு ஆரம்பகால படபைப் பாளியதை திக் குமுக காடவதை தவர். மரங்களையும் பழங்குடி மனிதர்களையும் காடுகளையும் அதன் பச்சயை வாசனையையும் பவாவின் கதகைளில் நான் உணர்ந்தது போல வறெடுங்கும் உணந்ததில்லையென எழுதிய ககைளை ஒரு நிமிடம் நான் பற்றிக் குலுக்க கபிட அனுமதியாதவர். அக்கணத்தில் தனக்கு எது சரியென்றுத் தோன்றுகிறதோ அதன் பின் விளைவுகள் எதுவாயினும் எந்தக் கணக்கும் போட்டும் பாரக் கத் திரியாமல் அப்படியே உதறித் தள்ளி எழுந்து தனக்கு விரும்பமானதென நோக்கி நடக்கத் திரிந்த ஒரு உண்மதைத் துறவியின் மனம் எப்போதும் பிரபஞ்சனுக்கு உண்டு.

ஒரு பிரபலமான வார்ப்புத் திரிகையில் தான் எழுதிக் கொண்டிருந்த தொடர்கதையை ஏதோ சில மனநெருக்கடிகளால் எழுத முடியாமல் அவரின் பிரியப்பட்ட 'சுமதி' யை மெளண்ட் ரோட்டின் ஸ்பென்சர் மூன் அநாதையாய் நிற்கவதைத் துவிட்டு நடந்தது இரவில் திருவண்ணாமலகைக்கு பஸ் ஏறின பிரபஞ்சனை இப்போது இக்கணத்தில் நினதைத் துக் கொள்கிறேன். அதிகாலதை திருவண்ணாமலகை பரேந்து நிலையத்தில் அவரை அழதைத் துவர என பகைக்கோடு நின்றிருந்த என்னபை பார்த்தது, "இப்பத்தான் மனம் சந்தோஷமாக இருக்கு, அச்சு ஊடகம் படபைப் பாளியின் வயிறற்கைக் கீறிகுடலை உருவக் கபிடாது சார், நல்ல காபி உங்க ஊரில் எங்கு கிடகைக் கும்?" என இயல்புக்குத் திரும்பிய ஒரு மனிதனை நீங்கள் எந்த வகையில் சரேப்பீர்கள்? ஒரு நல்ல காபிக் காக, பல மலைகள் நடந்தும், ஆட்டோவில் பயணித்தும் பருகத் திரிந்த ருசி வாயத் தவர் அவர். ராய்ப்பேட்டை சரவணபவனின் அதிகாலதை திறப்பு, என்புதே பிரபஞ்சனின் ஒரு குவளை தநீருக்காகத் தான் எனத் தோன்றும். எல்லாத் தரப்பு மனிதர்களும் அவரின் தோழமபைப் பட்டியலில் உண்டு. மனிதர்களை எதன் பொருட்டும் வரிசைப்படுத்தத் திரியாதவர் அவர். மனேசன் வாட்ச்மனே, கபிரியர் கொண்டுவரும் பயன், சத்யம் தியடேடர் வாசலில் பர்சதைத் தொலதைத் துவிட்டு ஊருக்குப் போக வழியில் லாமல் நிற்கும் ஜீன் ஸ்போட்ட இளைஞன், 'மகாந்தி' படிச்சிட்டும் அப்படியே உங்களபை பாகக் கப்புறப்பட்டும் வந்தனே சார் எனச் சொல்லி அதிகாலையிலயே கதவதைத் தட்டும் ஆய்வு மாணவி இவர்களோட்தான் அவரின் காலகை, அல்லது மதிய உணவு பகிர்ந்து கொள்ளப்படும்.

கையில் பணம் கிடகைக் கும் தருணங்களில் நீங்கள் பிரபஞ்சனை அருகிலிருந்து அவதானிக் கக் கொடுத்து வதைத் திருக்க வேண்டும். ஒரு வள்ளல் அவர்க்கைளில் புகுந்து பரப்பரப்பான். கடசை ஒரு ரப்பாயும் தன்னிடமிருந்து அகலும் வரை அவரின் வறெடுபிடித்த அடவுகள் தொடரும். எந்தக் காரணத்துக்காகவும் தன்னிடமுள்ள பணம்

Written by - பவா சலெல்த துரை -

Saturday, 22 December 2018 01:22 - Last Updated Saturday, 22 December 2018 01:27

சலெவழிந் துவிட வணெ டுமனெ நினகைக் கும் ஓரு மனதவைிட வறெனெ ன மனெ மனை வணெ டும் ஓரு படபைப் பானிக் கு?

“சார், சில நண்பர்கள் உங்களபைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள். கபிட்டி வரட்டுமா?” என எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் தொலபைசியில் கேட்கிறார்.

“ரொம்பச் சந்தோஷம், வாங்க ராமகிருஷ்ணன். எத்தனை பரே கபிட வருவாங்க?”

“பத்திரப்பது பரே”

“சந்தோஷம். உடனே வாங்க.”

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் பீட்டர்ஸ் காலனி வீட்டையடைந்த அவர்களுக்கு, பிட்டிய வீட்டு அதிர்ச்சியதைத் தருகிறது.

அணதையது வகைக் கப்பட்ட தொலபைசியி, திரிந்தவர்களின் விசாரிப்புகள், அவர் வழக்கமாக போகுமிடங்கள் என எல்லாத் தடவல்களும் தோல்வியில் முடிய, அவர்கள் பெரும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்புகிறார்கள். இப்படியான சிறு ஏமாற்றுகளை அவர் எப்போதும் சிரமறே கொண்டுகளைக் கொள்வதில்லை. அது அவரின் இயல்பு. பத்திரப்பது கழித்து ஒரு இலக்கியக் கபிட்டத்தில் ராமகிருஷ்ணன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்கிறார். “எங்களை வரச்சொல்லிட்டு வீட்டைப் பிட்டிட்டு எங்கையோ போய்டீங்கள் சார்”. அவர் தனக்குக் கள்ளையே சிரித்துக் கொள்கிறார். ஒரு நண்பரைப் பார்க்க அவசரமாகப் போக வணெ டியிருந்தது. அது பொய் என இருவருக்கும் திரியும். இருந்தாலும் ஒரு உயர்ந்த படபைப் பானி சொல்கிறார், இன்னும் மொரு பிரபலமான எழுத்தாளனிடம். அது எப்பிப் பொய்யாகும்? அன்று அந் நண்பர்களுக்குச் சலெவழிக் க அவர் சட்டையில் பணமில்லை என்ற உண்மையை இருவருக்கும் இடையேயிருந்த இடவெளியில் ஒரு நாய்க்குட்டிபோலப் படுத்துக் கிடந்தது. நண்பர்களை எப்போதும் போஷிக்க வணெ டுமனெ பதை பிரபஞ்சனிடமிருந்தே நான் அடந்தனே. விரும்பியபடி பணமில்லையென்பது எப்போதும் அவருக்கு, தற் காலிகச் சோகம் மட்டுமே. அதன் பொருட்டு எவனை எப்பிப் புகழ்ந்தால் அதை அடைய முடியாமனெ அவர் மனம் எப்போதும் கணக்கு போட்டதில்லை.

வெளியிப்ப பயணம் முடிந்து பாண்டிச்சேரி வீட்டிற்கு வந்த ஒரு நள்ளிரவில், மசேயில் கிடந்த புதுவகை அரசுக் கடிதம் அவரை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. அரசுக் கவியாக வரமுடியுமா? என பாண்டிச்சேரி மன்னன் கேட்கிறானா? அப்படியெனில் அதை நிராகரித்துவிட்டு விடிவதற்குள் சன்னகைக்குப் பஸ் ஏறி விட வணெ டுமனெ கடித்ததைப் பிரிக்கிறார். வதை தியலிங்கம் என்ற இயற்பெயரோடு சரியாக அச்சிடப்பட்ட அவர் வீட்டு விலாசம். அத் தனிமையில் மிகுந்த அருவருப்போடு அக்கடிதம் அவரால் பார்க்கவும், படிக்கவும் படுகிறது. ஒரு முழு சிகரெட்டின் கரதலுக்குப் பின் அவருக்கு எல்லாமும் பிடிபடுகிறது. அவரின் இப்போதைய தவேவை ஒரு விடியல் மட்டுந்தான். விடிந்ததும் தன் உறவினரும் பாண்டிச்சேரியின் அப்போதைய அமைச்சரமான ஒருவர் வீட்டில் அக்கடித்ததோடு இருக்கிறார். அவர் புன்னகைத்துக் கொள்கிறார். நன்றி சொல்ல வந்தவரை பின் எப்பி வரவறே பது? பிரபஞ்சன் சொல்கிறார், இப்படி ஒரு கவேலமான ஆணையை எனக்கு அனுப்ப வணெ டுமனெ உனக்கு எப்பித்தானே நியது? அமைச்சரின் முகம் இறுகுகிறது. “பிரபஞ்சன் என்ற பெயரில் மாண்ட விடுதலகைக் கும், வதை தியலிங்கம் என்ற பெயரில் லாஸ்பேட்டையில் கள்ளுக்கடை எடுத்து வியாபாரம்

செய்வனேன் என நீ நனைச்சே பாரு, உன்னை விடக் கவேலமா இந்த உலகத்துல யாரும் என்ன நனைச்சிருக்க முடியாது” என அக்கடித்ததை ஆறிக் கொண்பிருந்த தநீ ர் கோப்பகைக்குக் கீழே வதை துவிட்டு நடந்த பிரபஞ்சனின் மன உலகம் எதுவென நமக்கு புரிந்து கொள்ள முடியுந்தானே! அந்த இயல்பிலிருந்துதான் அவரின் அதனை படபைப்புகளும் திமிறியது. கலங்கிய ஏரியில் கயால மீன் பிபிக் கும் போது நீ ருக்கு மலே துள்ளும் விரால்கள் எவர்க்கைகளுக்கூளும் அடங்காது தோழனே! எழுத்தாளன் எப்போதும் மனதாலும், உடலாலும் சூத்தமானவன் என்ற கொள்கையுடையவர் அவர். தொடர்ந்து அவரை நட்பால் பின்தொடரும் முருகசேபாண்டியன் போன்றவர்கள் அவரின் உடகைகளைப் பற்றி மட்டுமே ஒரு தனிக் கட்டுரை எழுதிவிடக் கூடும். நல்ல உடகை, நல்ல உணவு, சுகாதாரமான இருப்பிடம் இவரை மட்டும்தான் சாகித்ய அகடெமி விருது உட்பட பல விருதுகளைக் குவித்த ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனின் எளிமையான கனவு. ஆனால் ஒருபோதும் அவை அவருக்கு எளிமையாகக் கிட்டியதில்லை. அதற்கே அவர் தினம் தினம் போராட வேண்டியிருக்கிறது. என ‘எல்லா நாளும் கார்த்திகையில் அவரைப் பற்றி ‘இழப்பதற்கும்’, அடவைதற்கும் ஏதுமற்ற கலஞ்சன்’ என்ற ஒரு கட்டுரையில், ‘ஒரு கலஞ்சன் ஓட்டுமொத்தமானுட்ப் பசியைப் போக்க ஒரு பக்கம் பாபிக் கொண்டு, தன் சொந்த பசிக்கான ரொட்டித் துண்டுகளையும் தினம் தினம் தேடி வேண்டியிருக்கிறது’ என எழுதியிருந்தனே. அக்கட்டுரையைப் படித்துவிட்டு ஒரு மழை இரவில் பிரபஞ்சன் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்தார். இரண்டு பக்கமும் மெளனம் நீடித்த அதற்கும் உரையாடல் என்றே பெயர் சொல்லப்பட்டது. தெளிவற்ற வார்த்தைகள் உடன்து சிதறி அவரிடமிருந்து வந்ததை, அதற்கு முன்னும், பின்னும் அப்போது மட்டுமே கேட்பிருக்கிறேன். “என் ஐம்பது வருஷத்தவை வீணாக் கிட்டினேன் நனைச்சேன் பவா, இல்ல நானும் இச்சமூகத்துக்கு ஏதோ சஞ்சிருக்கிறேன். அதுதான் உங்க எழுத்துல தெறிக் குது. நன்றி.” நான் அவரைத் தொடர்வதற்குள் அவர் வகெகுபிரம் போய் விட்டிருந்தார்.

நானறிந்து தமிழில் எழுத்தத்துவங்குகிற படபைப்பாளிகளுக்கு அவர் தரும் உதவகைம் எதகைக் கொண்டு அளவிட முடியாதது. அதிலும் பெண்கள் எழுத ஆரம்பித்தால் பிரபஞ்சன் கொண்டாடித் தீர்ப்பார். புத்து வருடங்கள்க்கு முன்பால் சக கரியாவின் கதைகளை மொழிபெயர்த்து முடித்து இது சரிதானா தோழர் என தயங்கித் தயங்கி பிரபஞ்சனிடம் நீட்டிய கே.வி.ஜெயஸ்ரீ க்கு முன்னுரையுடன் சரேத்து, அதைப் புத்தகமாக் கி ஜெயஸ்ரீ க்கைளில் கொடுத்துவர் அவர். நானறிந்து இது வேறெந்த மடித்த படபைப்பாளிகளுக்கும் வாய்க் காத மனது. ஓவ்வொரு புத்தாண்டுக்கும் கட்டுக் கட்டாகத் தாள்களையும், உயர்ந்த விலையுள்ள பனோக்களையும் வாங்கி, ஷலைஜாவக்கும், ஜெயஸ்ரீ க்கும் அனுப்பி வபைபார்; அல்லது அவரே பஸ் ஏறி வந்து கொடுத்துவிட்டுப் போவார். பெண்கள் எழுத ஆரம்பித்தால் மட்டுமே பல நூறு ஆண்டுகளாகப் புதையுண்டு கிடக்கும் மெளனம் உடையும். போர்ப்பாடல் கேட்கும். அது கரடு தட்ப்போன இந்த மானுடச் செவியின் பறகைகைக் கிழிக்கும் என உறுதியாய் நம்பும் வகெகு சில படபைப்பாளிகளில் பிரபஞ்சனே மூதன் மையானவர்.

‘மாறும்’ என்ற சொல் மட்டுமே மாறாதது என்பது பிரபஞ்சனுக்கு மட்டுமே நூறு சதவீதம் பொருந்தும். எக்காலத்திலும் எந்நிலையிலும் அவர் எல்லாரையும் ஒரே மாதிரி ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. அசோகமித் திரனின் படபைப்புகள் உலகத் தரமானவை எனக் கொண்டாடிய பிரபஞ்சன், இந்துத்துவாவிற்குச் சாய்வான அவரின் புனைவில்லாத எழுத்திற்கு முன்னின்று எதிர் விணை ஆற்றியுள்ளார். தனக்கூப் பிடித்தமான படபைப்பாளியாபிற்றே என மெளனம் காப்புது, அக்கருத்துக்க்கு மறமைக்கமாகத் துணைப் போவதுதானே! ஒரு நரே மையான படபைப்பாளியாக அதை ஒருபோதும் அவர்

செய்ததில்லை. எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரு படபாபாளியை அவர் கொண்டாடியதில்லை. அவர் வாசிப்புக்குத் தக்கவாறு படபாபாளிகளின், படபாபாளிகளின் மூதனம்பைபட்டியல் மாறிக் கொண்டேயிருக்கும். அது ஒரு எழுத்தாளனின் ஆகப்பெறும் தகுதியும், நேர்மையும் கிட.

எல்லாக் காலத்திலேயும் தன்னையே மூதலிடத்தில் நிறுவிக்கொண்ட ஒரு படபாபாளியை, ஒரு இளம் படபாபாளி தன் ஓரே கதையால் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடலாம் என்பது பிரபஞ்சனின் கொள்கை. அதை ஏற்று அங்கீகரிக்கிற மனம் மிகப் பெரிது. அது எப்போதும் பிரபஞ்சன் என்ற ஆளுமையிடம் நிரந்தரமாகத் தங்கியிருப்பதுதான் நம் மொழியின் அதிஷ்டம். பாண்டிச்சேரிக்கடற்கரையில் எப்போதாவது காலநனக்கிற மாதிரி, தமிழ்த் திரைப்பட உலகிலேயும் எப்போதாவது அவர் காலநனத்திருக்கிறார். அந்த அனுபவங்கள் எல்லாத் தமிழ் படபாபாளிக்கும் நேர்ந்தது போலவே அவருக்கும் எந்தக் கௌரவத்தையும் தந்துவிடவில்லை., எத்தனை கதகளையும், எவன் பரேல் வணைமாளும் போட்டாக் கொள்ளுங்கள் எனக்கு காசநோய் சிகிச்சைக்குக் காசு வணைமனெபுதுமபைபித்தன் சொன்னது போலவே, 'எனக்குப் பெயர் வணைமாம். ஊதியம் மட்டும் போதும்' என்ற சமரசத்தை நோக்கி அவரை நெட்டித்தள்ளியதும் இதே வாழ்வாதான். பீர் முகமது அப்பாவின் ஒரு கதையில் பகலில் அனுமன் வணைம போட்டாத் திருவில் பிச்சை எடுக்கும் ஒருவனை, உண்மையான அனுமன் என நம்பி அவனைப் பின் தொடரும் ஒரு குழந்தையின் மனநிலையே எப்போதும் பிரபஞ்சனின் மனநிலை. யாரும்புளியமரத்தடியில் நின்று தன் வட்டியதைத் தளர்த்தி சிறுநீர் கழித்து, பீடிபற்றுவகைக்கும் ஒரு கணத்தில், 'இது நிஜ அனுமன் இல்லை, சாதாரண மனிதன்' என ஊர்திரும்பும் குழந்தையையும் அதே பிரபஞ்சன்தான். இந்த இருவறே மனநிலைகளில் தான் ஒரு பெரும் படபாபாளி தன் ஜீவிதகாலம் முழுக்கத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பயணிக்க வணைமியுள்ளது.

திரும்பிப் பார்த்தால் பிரபஞ்சன் தன் கதகளில் மனையான மனிதர்களையே, விடாமையையே மனையானவணைமக் கோரும் பண்களையே, கடவுள், மனிதன் என்ற கற்பனையையும் நிஜமமான ஊசலாட்டத்தில் மனிதனின் பக்கம் மட்டும் நிற்கும் மனிதர்களையே, குமாரசாமியின் பகல்பொழுதுகளையே, எம்.பில்., பி.எச்.டி., என்ற பெருங்கனவகளுக்காகத் தங்கள் வறுமையிலிருந்து எழுந்து பலகலகைக் கழகங்களின் வாசல் வரவைந்துவிடும் பண்களையே, வஞ்சிக்கநினைக்கும் பரோசிரிய அதிகாரங்களையே அவர் எப்போதும் தன் புனைவில்லும், புனைவில்லாத எழுத்திலும் எதிர்த்து எழுதியிருக்கிறார். காலந்தோறும் பண்களையே வஞ்சிக்கும் ஆண் மனங்களின் அவலத்தை அவர் அளவிறகுப் புரிந்து எழுதியவர் என யாரையும் அடையாளப்படுத்த முடியவில்லை. தன் சார்புக்கொள்கை, தான் சார்ந்த தத்துவம் என்பதற்காக பண்களம் து இழக்கப்படும் அதிகாரத்தும் ல்களையே, அது எவனாய் இருந்தபோதிலும், எச்சமூலிலும் எதிர்க்கத் தவறியதில்லை என்ற உண்மையையே அவரின் 'பணை' தொகுப்பைப் படிப்பவர்களுக்கும் புரியும். இதுதான் ஒரு காலத்திய உண்மையான கலமைத்தின் மனையே. நடமையுறதைத் தவறுகள், தான் உயிரினம் பும் இயக்கத்தில் நடந்தாலும் கிட அவன் பனாவை மட்டிவதைத் து விடக்கட்டாதது என்ற உலகளாவிய பரேன் பும் மாண்ட அக்கறையும்து. இதன் வழியேதான் பிரபஞ்சன் தன் எழுத்தில் ஐம்பது ஆண்டுகளையே கடந்தும் பயணிக்கிறார். கலங்கல் இல்லாத, ஆர்ப்பரிக்காத, நகருகிறதோ எனச் சந்தேகிக்கவகைக்கும் ஒரு நதியின் பயணத்தை அதன் கரகளில் அமர்ந்து கவனிக்கலாம். நபுறு ஆண்டுகளாய் அதைக் கடக்கும் நீராலும் கரக்கம்முடியாத கழிங்கறகளின் முழு உருவம் அதற்கடியில் தெளிவாகத் தெரியும். தன்னில் குளிப்பாட்டப்பட்ட ஒரு குழந்தையின் சரம வாசனையையே, தன்னில் மிதந்த ஒரு

Written by - பவா சலெல் துரை -

Saturday, 22 December 2018 01:22 - Last Updated Saturday, 22 December 2018 01:27

இளம் பண்ணின் தாங்க முடியாத கனத்தை, தன்னில் மழ்கிய ஒரு தோல்வியுற்ற கலஞ்சினின் மொத்த வாழ்வை அது அறியும் தானே. அக்கிழாங்கற களைப போலத்தான் அனதை தையும் உள்வாங்கிக் கொண்ட கலஞ்சினாக ஜீவிக் கிறார் பிரபஞ்சன். அதிலிருந்துதான் ஆகச்சிறந்த படபைப்புகள் அவரில் முகிழ்கின்றன. பிறும்மம், மீன், பச்சைமாமி மெஸ், மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி, ஒருமனுஷி, ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள் எனத் தொடரும் எல்லாக் கதைகளும் மனித வாழ்வின் மனே மயையும், மனிதர்களின் உயர்வையும் மட்டுமே பேசுகின்றன.

அவர் தன் கதைகள் மலம் எப்போதும் உபதேசீதத்தில்லை. ஆகவே மாணுடா! எனப் பெருங்குரலெடுத்ததுக் கத்தியதில்லை. 'சகைகிள் நிறுத்த இடமில்லையென நீ வட்டிவிட்ட மருங்கமைரம் துளிர் ததுவிட்டது நண்பா' என நம் தோள்மீது தோழமையோடு கைபோட்டுக் கொள்கிறார். இதயப்பைபாஸ் அறுவை சிகிச்சை முடிந்து ஒரு விடூதியில் தங்கியிருந்தவரைப் பாரக்க, நானும் ஷலைஜாவும் ஒரு மத்தியான நேரத்தில் போனோம். தனக்குப் பிரியமான மடையைக் கண்டதும் உடையத் தோன்றும் வாய்க்கால் நீர்ப்போல எங்களைப் பார்த்ததும் தன்னை உடையத் துக்கொண்டார். அறுவை சிகிச்சை முடிந்து மருத்துவமனையிலிருந்து வெளியே வந்தவுடன் என்கன்கடேடான். "பாண்டிச்சரேக்கா? திருவண்ணாமலகை காப்பா?" எங்கள் குடும்பத்தோடு சரேத்து உங்கள் குடும்பத்தையும் வதை திருந்த அவன் நம்பிக்கை அந்நேரம் சிலிர்ப்பிட்டியது ஷலைஜா. எங்கள் கண்ணீரால் மட்டுந்தான் அவ்வார்த்தைகளை ஒற்றியெடுக்க முடிந்தது.

மீன்று மாதத்திற்கு முன் திருவண்ணாமலகைக்கு வந்து எங்களோடு மீன்று முழு நாட்கள் தங்கியிருந்தபோது தன் நீண்ட வாழ்வின் ஆழ அகலங்களை விசாலமாகப் பகிர்ந்து கொண்டது ஒரு பரேனுபவமாக எங்களாக்குள் விரிந்தது. எங்களோடு பசேக கொண்டிருந்தவர் சட்டென எழுந்து வம்சியின் பக்கில் உட்கார்ந்து "நீ எடுத்த படம் பாக்கணும் வா" என அவன்கைக் கைபிடித்தழதை தபோது எதுவும் தரியாதவனைப் போல அவர்களிருவரையும் திரைத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனே. தொடக்கமும், தொடர்ச்சியும் போல அவர்களிருவரும் பக்கில் போவது அத்தனை பெருமிதமாக இருந்தது எனக்கு.

பிரபஞ்சனின் 'கருணையில் தான்' கதை எப்போதோ நான் படித்துச் சிலிர்த்த ஒன்று. அத்தனை வருடங்களாக எனக்குள் அடக்காத அக்கதை, என ஒரு கதை சொல்லலில் முட்டை ஓடு உடையது, உயிர்த்துப்பிப்புடன் வெளிவந்து வம்சியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டது. அவன் அக்கதையைப் படமாக கினான். அதற்கு 'வலி' என அவன்தன் பெரியப்பாவின் அனுமதியுடன் பெயரிட்டான். அத்தனை மகத்தான ஒரு படபைபாளியோடு, தான் மட்டும் தனித்திருந்து ஒரு பிட்டிய இருட்டறையில் அவர் கதையின் காட்சி வடிவத்தை அவருக்கே போட்டுக் காண்பிக்க வாய்த்தது அவனுக்கு. 'நான் உங்கள் கதைக்கு நியாயம் செய் திருக்கிறனோ பெரியப்பா?' என சொற்களால் அல்ல கண்களால் ஏறெடுத்த அவனை, அப்படியே அணைத்துத் தன்னுள் புதைத்துக் கொண்ட மகத்தான கலஞ்சின் பிரபஞ்சனுக்கு இம்மாதம் இருபத்து ஏழாம் தேதி எழுபத்து மீன்று நிறைகிறது என்பது நம் முடியாத ஒன்றுதான். தமிழ்ச் சமீகம் தன்னுள் அவரை இருத்திக் கொள்வது அது பெற்ற பக்கியம்.